

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

21. Perfecti viri in hac vita aequales beatis & Angelis Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

Ecclesia tota ex solis justis & non peccantibus conflatur.

CAPVT XX.

NEQVE verò paucos aliquos hic illic sparsos inveniri perit. Hos viros volunt, sed eo prorumpunt superbiæ ut Ecclesiam totam in hoc mundo peregrinantem ex solis hujusmodi justis constare, hoc est sine ullo peccato viventibus constituant. Augustinus: Etiam hoc audent relaxari dicere hominem iustum in hac vita nullum habere omnino peccatum. Et in talibus omnibus esse iam in presenti tempore Ecclesiam non habentem maculam neque rugam aut aliquid huiusmodi; quæ ut a se sola sperat a se Christi. Et fastum eorum depingens alibi: sunt quidam, inquit, inflati utres, spiritu elationis pleni, non magnitudine meritis, sed superbo morbo tumentes, ut dicere audeant inveniri homines absque peccato. Dicunt ergo istos profusos in hac vita nullum habere peccatum. scilicet nec factum, nec verbo, nec cogitati, ne, ut ibidem explicat. Hæretici autem sunt Pelagiani inique Celestiani qui hoc dicunt. Et paulo post: Et cum eis dicitur, qui sunt isti iusti qui sine peccato sunt? Respondent & dicunt; tota Ecclesia. Mirari potuissem, si invenirem unum, duos, tres, decem, quod quærebatur Abraham: Abraham enim à quinquaginta ad decem descendit: Tu hæretice respondes & dicit mihi totam Ecclesiam. Unde hoc probas? Probo, inquis &c. Nempe illo Apostoli ad Ephesios loco, ad quem alludendo, dictum est Pelagiano in Synodo Palæstina, quod diceret: Ecclesiam hanc esse sine macula & ruga. A qua sententia non videntur procul abuisse Donatistæ: quamquam aliquod discrimen agnoscat Augustinus quando dicit: Unde etiam Donatistæ diuturni in nobiscum habuerunt in nostra conversatione conflictum, sed illos

lib. de dono perseu. c. 5.

Serm. 29. de verb. Apost. c. 2.

lib. de gestis Pelag. c. 12.

Ibid. c. 12.

A de permixtione malorum in hominum tanquam paleam cum frum. utis propter are. similitudinem potius utgel. mu: qua similitudine etiam in his recondere possimus; nisi Ecclesia in solis bonis vellent seruisse intelligi, quos nulli omnino asserunt habere peccatum, ut possit Ecclesia hic esse sine macula & ruga. Vbi hoc discrimen inter utrosque statui, quod Donatistæ illam esse Christi Ecclesiam faterentur, quæ eadem arca comprehenditur, eodem recti Sacramentorum concluditur; quorum ambitu sine dubio palea & triticum, mali pices & boni continentur: Pelagiani verò dicerent quantumvis iisdem Sacramentis & verbo Dei boni & mali, iusti iniustique pasci viderentur & eadem arca contineri, in solis tamen iustis Ecclesiam perfectamque consistere. Ex hac ergo vena videtur fluere & istud Pelagij pronunciatum, quod Augustinus & Hieronymus vehementer carpunt: in die iudicij iniqui & peccatoribus non esse parandum sed æternis torquentibus exurendis. Quod quamvis Pelagius à Synodo Palæstina: presulis de peccatoribus illis exposuerit, quibus fulmen iudicis Dei intorquetur: Ite maledicti in ignem æternum: generalius tamen illa verba sonant; quæ propterea Sancti illi tanquam ex hæretico sensu quo Dei misericordia omnibus omnino peccatoribus in iudicio interdiceretur, prolata confutant. Nimirum omnes ita perfectos esse debere statuunt, ut omnibus omnino peccatis careant, alioquin tanquam extra Ecclesiam constitutos cum Ethnicis & Paganis sententia damnationis esse feriendos.

Aug. lib. de gestis Pelag. c. 3. Hieron. lib. 1. dial. advers. Pelag. colium. 83.

Perfecti viri in hac vita æquales beatis & Angelis Dei.

CAPVT XXI.

QUAM quidem perfectionem eo usque decernunt in hac vita progredi ut nec in futuro quicquam adijci posse videatur. Pelagiani dicunt, ait Augustinus, iustos in hac vita ideo velle veluisse, quia sine ullo peccato vixerunt in tantum ut vita futura quæ in premio speranda est provectior & perfectior esse non possit. Ex quo fit ut inter hominem iustum in hac vita & inter Angelos quantum ad iustitiæ perfectionem attinet, nihil interesse arbitrentur, sed sola dumtaxat resurrectionis immortalitate distare. Testis illius insolentiæ Augustinus, qui allatis Apostoli verbis; Non quia iam acceperim aut perfectus sim, Pelagianam responsionem subiicit. Adhuc contradicitur (à

lib. 4. ad Bonif. c. 11.

ad Philipp. 3.

A Pelagianis) & dicitur: Dicebat ista Apostolus, quia nondum pervenerat ad immortalitatem non quia non pervenerat ad iustitiæ perfectionem. Iam ergo tam iustus erat quam sunt Angeli, sed nondum immortalis sicut Angeli. Quam illorum verborum interpretationem etiam in Commentarijs suis Pelagius profert. Illum verò apertissimum locum: Ne magnitudo revelationum extollat me, datus Philippo, est mihi simul corpus meum angelus factus: qui me colaphizet, quo suam Apostolus confitetur infirmitatem, ita pervertunt ut dicant: Confitetur infirmitatem sed carnis non mentis: confitetur infirmitatem sed corporis non animi. In animo autem est perfecta iustitia non in corpore. Unde Augustinus de Iuliano ambulante in mirabilibus supra se

Serm. 5. de verb. Apost. c. 3. vide & Comment. in loc. c. 3. Serm. 5. de verb. Apost. c. 4.

sed

Lib. 6. cont. Sed tu tanquam in celo iam inter Angelos immittitur. Lib. 6. 13. iter habitans verba infirmitatis & non saluatus irridis. Atque ideo humilitatis causa voluit Apostolum dicere se non esse perfectum. De testatur hanc eorum superbiam arrogantiam humillimus Doctor in litteris ad Bonifacium: Quam vero est (ait) non dico imprudens sed insaniam a superbia nondum esse aequales Angelis dei & putare se iam posse habere iustitiam aequalem Angelis Dei.

A Quod quia Augustinus atque Catholici manifestissimis scripturarum testimonijs e octi pernegant, hinc nata illa calumnia: Quod post ibid. reser etionem tales processus futurus esse dicunt, ut ibi incipiant homines qua hic natiuerint. De mandata complece; nempe quia Catholici dicunt non in hac vita, sed in futura, nullum omnino futurum peccatum, neque cum aliqua peccati cupiditate conflictum.

Homo per liberum arbitrium fit in hac vita æqualis Deo. De superbia Pelagianorum.

CAPVT XXII.

VT verò nihil desit, quo minus omnium iudicio praesumptionis atque superbiae palmam ferant, eo usque extendunt indomita illius libertatis vires virtutumque profectum efferunt, ut mortalem hominem ipsi Deo tandem æqualem fieri dicant. Nam de Pelagianis loquitur quando cum Romacho Hieronymus dicit: *Quæ enim potest alia maior esse reuerentia, quam Dei sibi non dicam similiter ducim sed aequalitatem vindicare & breui sententia omnium hæreticorum venena complecti? De Pelagianis loquitur quando fontes deteges unde suas habuerunt blasphemias: Quorum omnium (hæreticorum) ista sententia est, inquit, posse ad perfectionem & non dicam ad similitudinem sed aequalitatem Dei humanam virtutem & scientiam pervenire ita ut asserant se ne cogitatione quidem & ignorantia, cum ad contemplationis culmen ascenderint, posse se cavere. Quamquam istud de asserta Dei aequalitate (ut quod verum est fateamur) non tam doctrinam eorum proferendo quam ex doctrinæ eorum colligendo atque inferendo Hieronymus tradere videtur. Quod alius ipsius locus perspicuum facit, ubi sic loquitur: Vestrum decretum hucusque pervenit, ut dum singula calomniantur, manum inieciant Deo, cur solus Deus sit, cur videndi creaturis ut non omnes eadem possent manifestate. Quod licet non dicatur (neque enim tam insani estis ut aperte pugnetis Deo) tamen alijs verbis loquimini, rem Dei homini copulantes ut sit abique peccato, quod & Deus est. Nimirum inde colligit eos hominis cum Deo aequalitatem tradere, quod hominem haud secus ac Deum sine peccato esse constituant. Quod non ita ab illo Sancto Doctore intelligitur ut verba sonant, quasi hoc ipso quod quilibet sine peccato vivat sit confestim a qualis Deo, quod falsum esse & Sanctus Augustinus docet & Angelorum in beata vita status testatur. Sed tunc tantum si istam perfectionem suapte natura (ut Pelagiani ponunt) propriisque virtutibus consequatur. Hoc enim sine dubio est soli proprium Deo. Quem sensum suum ipse Hieronymus multis in locis indicat, ut quando dicit: Ille (Christus) nihil potest ex se facere, ut hominis iudices veritatem. Tu potes omnia peccata vitare (scilicet per te sine adjuvante Deo) ut adhuc in corpore constitutus æviter (id est*

æqualem Deo) esse te doceas. Et clarius libro primo: Non intelligi qua propoertus. Neque enim homo potest esse sine peccato, quod tua habet sententia; sed potest, si voluerit, Deus hominem servare sine peccato & immaculatum sua misericordia esse dire. Unde aliquoties repetit: Tolle posse, nempe per suas vires, & ego esse concedam. Quomodo enim potest, qui per se non potest. Quod aperte illius aliquanto post in fine libri tertii declaratur, adductis verbis Domini, Nemo potest venire ad me nisi Pater meus traxerit eum. Sed quod Pelagium adversus quem Hieronymus cimpat, non ausum fuisse dicit ut divinam sibi aequalitatem arrogando aperte pugnet Deo, hoc discipulus ejus Celestius præstitit. Eo namque insania progressus est, ut ex illo quod ait Petrus, divina nos esse confortes naturæ, consequens esse diceret, ut ita possit esse anima quem admodum Deus Syllogismum enim istum tacere accusetur apud Iudices Palestinos: Quoniam si anima non potest esse sine peccato ergo & Deus subiacet peccato, cum pars hoc est anima, peccato obnoxia est. Quod quidem in undecimo capitulo libri qui Celestij esse ferebatur, his verbis legisse se Sanctus Augustinus dicit: Quomodo quisquam illius rei consorium suscepit, si cum stant & virtute extraneam esse definiatur. Unde qui ista in Palestina Synodo Pelagio tanquam magistro Celestij objicere, sic acceperunt tanquam ejusdem naturæ Deam atque animam esse diceret. Haulit impietatem istam & stultitiam à Stoicis: quorum istud essatum fuit, sapientem Deo parem. Audi effertentes sese sapientie humane voces: Sapiens ille plenus gaudio, hilaris & placidus, inconcusus, cum Deus ex parte viri. Et ineptius delirantis: Solebat sapiens dicere Lovem plus non posse quam bonum virum. Plura Iupiter habet qua præstet hominibus, sed inter duos bonos non est ille melior qui locupletior. Quibus paria Cicero cum stonizet & Epictetus habent. Et in apice stultitiæ insipientis: Deus non vincit sapientem felicitate utransi vniatitate. Imò verò (horror est vel audire) est aliquid quo sapiens antecedit Deum, illa natura beneficio non suo sapiens est. Ecce res magna, habere imbecillitatem hominis, securitatem Dei. Nonne istud est quod vertiginosa illa superbia eructavit, quando hominem si sine peccatis viveret, Deo meliorem

Lib. 3. dial. aduers. Pelag. p. 10. post initium & lib. 2.
Lib. de gestu Pelag. c. 35
Ibid. c. 18.
Ibid. c. 35.
Sena Epist. 73.
Cicero 2. de nat. Deorum Epict. diff. c. 12. & diff. 2. c. 15. Epist. 53.